

PORTRET / Kristijan Guček, igralec

Stičišče duhovnega in posvetnega

Kristijan Guček je lani prejel dve ugledni igralski priznanji, nagrado tantadruj in prestižno Severjevo nagrado. V matičnem **SNG Nova Gorica** že več let prehaja med pomembnimi vlogami, toda raziskovalni duh ga znova in znova žene naprej.

✍ Tina Kodre

Za lanskega prejemnika primorske igralske nagrade tantadruj in prestižne Severjeve nagrade je gledališče srečanje dveh paradigem, duhovne in posvetne. Poleg treh lanskih vlog, s katerimi je po oceni strokovne žirije Severjevih nagrad dosegel vrhunec dosedanjega igralskega razvoja, se je **Kristijan Guček** v zadnjem času med drugim prikupil tudi televizijskim gledalcem kot Slavko v nadaljevalki *Čista desetka*. Zadnjih pet sezon ustvarja v Slovenskem narodnem gledališču Nova Gorica.

»Moj odnos do nagrad se spreminja. Zdaj ko sem nekoliko starejši, gledam nanje z večjim spoštovanjem in veseljem, saj so ena lepih potrditev za trdo delo. Nikakor pa niso edina! Največje nagrade zame so občutek, da sem dal vse od sebe, da se z ekipo razumemo in seveda – doobra predstava. Še lepše je, če je ob tem zadovoljno občinstvo. Sicer pa, nagrade so prijetne, ampak ko naslednjič stojš pred publiko ali kamero, si znova nag. V umetnosti je kot v življenju, vsak dan je nov začetek,« ugotavlja Guček.

Bérenger kot prelomnica

Lani so mu za upodobitev Bérengerja v Ionescovem *Morilcu* najprej podelili nagrado tantadruj za igralsko stvaritev preteklega sezone. »Ta vloga je od mene terjala največ energije doslej. Mislim, da je celotna ekipa vzela ta projekt kot velik in prav poseben zalogaj. Marko Čeh je zelo zanimiv mlad režiser, delo z njim je bilo izjemno navdihujoče; Ionesco pa od akterja zahteva nenehno

samospraševanje – ko vstopiš vanj, si prisiljen pozabiti vse, kar si se naučil ali kdaj vedel,« pojasnjuje. »Ionesco absurd ne samo postavlja na glavo, ampak to počne vedno znova. Tako se je treba spustiti. Zame je to, sploh glede na gmoto besedila, drama se med drugim konča z 20-minutnim monologom, pomenilo veliko srečanje s samim sabo kot človekom in igralcem. Dosegel sem limit. Zato jemljem to vlogo kot mejnik v svojem ustvarjanju in sem zelo vesel, da sem jo lahko odigral, saj mi je odprla veliko širino na konkretni igralski in vsebinski dimenziji, Bérenger je namreč že celo bivanje na lovu za nečim, kar bi osvobodilo duha – ne le njemu, ampak človeštvu.«

Sledila je vloga v gledališkem koncertu poezije Srečka Kosovela *Postani obcestna svetilka*, kjer se je znašel za klavirjem. Sam je sicer učenje klavirja prenehal pri dvanajstih letih, a trdo dvomesečno delo je sprejel kot izziv in svoje znanje igranja klavirja še nadgradil. Predstava je bila na zadnjem Borštnikovem srečanju izbrana v spremljevalni program. Nato je prišel še študij drame Toma Stopparda *Po Magrittu*, zanj že četrta premiera v sezoni. Kaj takega igralca doleti le redko, saj zahteva velik ustvarjalni napor. Tudi sam priznava, da se je vloge inšpektorja Foota v tej predstavi lotil morda kar malce naivno, saj se je v isti sezoni že srečal z absurdom. »Imam svoj način dela, ki ga je težko ubesediti. Gre za notranje procese, ki se med ustvarjalci in igralci razlikujejo. Ampak vedno znova je izziv pritisniti tipko za resetiranje. Je pa to dobro narediti za vsak študij ali pa tudi takrat, kadar si v istem tednu sledijo različne predstave. Sicer pride do pretirane izčrpanosti in naveličanosti. Za zdaj mi duh in telo še služita, da se pri delu zabavam,« pravi Guček.

Nenehno dajanje in jemanje

Prepričan je, da mora človek početi, kar ga napolnjuje, in na gledališče gleda kot na kroženje energije. »Kar v gledališču dam in ponudim, absolutno dobim nazaj. Gledališče je odnos vzajemnega dajanja. Igralec igralcu, igralec občinstvu, občinstvo igralcu. In ker

si na nezavedni ali pa zavedni ravni dajemo in jemljemo, je treba svoje baterije tudi polniti. Sam to počnem, recimo, z branjem, športom, meditacijo, potovanji. Poskušam početi nekaj, kar napolni mojega duha in mi da neko dodatno razsežnost,« pripoveduje Guček, ki si vedno znova zastavlja vprašanje, kaj pomeni biti igralec in kaj pomeni biti človek.

Igralstvo jemlje kot obrt, ki jo je treba obvladati. »Kadar dobiš v roke besedilo, ni nič drugega kot papir, na katerem so črke, in to je treba oživiti. Z lastno izkušnjo, znanjem... Igralec je vedno v službi, ker mora biti nenehni opazovalec. Zato nimam stroge ločnice med zasebnim življenjem in delom, čeprav to ne pomeni, da zasebnega življenja nimam. Imam, tudi nedotakljivega. Recimo da vedno najprej poskušam biti človek, šele potem igralec. Včasih mi to uspe bolj, včasih manj. Po drugi strani pa se spet vedno pojavi vprašanje, kdo sploh ni igralec. Vsi smo igralci svojih usod in vedno več ljudi svoje usode ponuja na oder javnosti – družbena omrežja, resničnosti šovi, kvizi, tekmovanja talentov, to je danes realnost.«

Tako kot se pri igralcu spreminja odnos do občinstva, se spreminja tudi odnos občinstva do teatra. »To vprašanje je vedno znova aktualno: je teater še nedotakljiv v svoji iskrenosti, kakšno mnenje še lahko ponudi? Ali se publika v njem še počuti katarzično? Ali pa tudi samo gledališče postaja zgolj blago, industrija? Osebo na gledališče gledam predvsem kot na konstruktiven in kreativen prostor, zato pa je tudi lahko ogledalo družbe; brez teh dveh značilnosti nobena stvar nima prihodnosti,« razmišlja. »Moj mentor, gospod Mile Korun, je nekoč povedal zgodbo o tem, da je k njemu prišel mlad duhovnik in ga vprašal, ali bi lahko prisostvoval na vajah na akademiji. Ko ga je Korun vprašal, zakaj si to želi, je odgovoril, da meni, da je v gledališču veliko boga. No, Korun mu je odgovoril, da je najbrž tudi v bogu veliko teatra... Mislim, da je gledališče srečanje dveh paradigem, duhovne in posvetne. Kot življenje in smrt.« x

Page: 18

Reach: 112000

Country: SLOVENIA

Size: 516 cm2

2 / 2

*Nagrade so prijetne,
ampak ko naslednjič stojiš
pred publiko ali kamero,
si znova nag in na začetku.*

Kristijan Guček

Kristijan Guček v letošnji sezoni nastopa tudi kot Lancelot v predstavi Zmaj, ki jo bodo nočno znova odigrali na odru **SNG Nova Gorica**.

📷 **SNG Nova Gorica**/Atelje Pavšič-Zavodlav